Ч. 285. Второк 3 січня 1905 (21 грудня 1904). Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациі незапечатані, вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Димисия дра Кербера і новий кабінет. — Пос. Крамарж у ґр. Голуховского. — Внутрішні відносини в Росиї. — Політика Англиї на далекім Всходї. — Росийско-японьска війна.

Велика несподіванка заповідана вже від кількох недїль сповнила ся. З новим роком настав в Австриї і новий кабінет. Є. В. Цїсар приняв димисию дра Кербера, а в своїм відручнім письмі висказав повне признане і щиру подяку за знамениті услуги бувшого президента міністрів, які він віддавав Монарсі і державі в спосіб повен пожертвованя майже через пять літ своєї службы. В суботу пополудни рівночасно з димисиєю дра Кербера наступило іменоване бар. дра Ґавча президентом кабінету. Дотеперішні міністри позістають на своїх становищах. Міністром справ внутрішних іменований намістник горішної Австриї ґр. Біляндт-Райдт, а управителем міністерства справедливости має стати шеф секциї др. Кляйн.

Др. Ґавч, як звістно, був довший час міністром просьвіти, а по уступленю ґр. Баденї'го став він на короткий час в 1898 році президентом міністрів. Уступивши із сего становища, став він управителем найвисшої палати обрахункової, а сю посаду по нїм обняв тепер бар. Гавеншільд Бавер.

Рівночасно доносять віденьскі ґазети, що в пятницю по полудни звив ся у міністра справ заграничних ґр Голуховского проводир обструкцийників з ческого клюбу і заявив, що Чехи тепер перестануть робити обструкцию, а будуть лиш стояти на становищи парляментарної опозициї. Кілько на сій вісти єсть правди і яке значінє може мати ся заява, годі знати. В поважних політичних кругах однакож, як доказує віденьский „Tagblatt“, представляють собі дальший розвій відносин так, що підчас урядованя нового кабінету якийсь муж довіря корони буде посередничити межи Чехами а Нїмцями, щоби обі ті партиї довести до мирного порозуміня. Коли би то удало ся, то той, котрому удасть ся помирити обі сторони, стане президентом нового міністерства, котре би вийшло із зміненої парляментарної ситуациї. До того нового кабінету перейшли би відтак деякі члени теперішного. Такий єсть теперішний стан, котрий, розуміє ся, може кождої хвилї бути змінений. Ну, — можна би тепер спитати — а що буде, як би обі спорячі сторони, Чехів і Нїмців, не удало ся погодити? Та й на то мають у Відни відповідь. Тодї, кажуть, як би парлямент показав ся нездібним до роботи, то палата послів буде розвязана, а реґулямін буде їй октройований, значить ся, накинений.

Яко причинок до історії звістного царского указу подають тепер з Петербурга слїдуючу звістку: Цар підписав вже був указ, котрим для переведеня конечних реформ мало бути покликаних до ради державної 40 представителів земств. Відпис того указу був вже висланий до оголошеня в урядовій ґазеті, але в послїдній хвили напер на царя его стрий вел. кн. Володимир і він взяв указ назад. Той вел. кн. Володимир належить до тої спілки великих князів, що стоять найбільше на перешкоді новим порядкам в Росиї. Тій спілції удало ся також довести до того, що городский голова Москви, кн. Ґоліцин, мимо того що по звістних подіях в Москві і відповіди царя подав ся до димисиї, буде ще за своє „зухвале і нетактовне“ поведене потягнений до одвічальности. В справі сій виїхав вже з Петербурга до Москви директор відділу для внутрішних справ в міністерстві справ внутрішних і кілька висших урядників. Взагалї чиновники і самодержавіє зачинають знов дуже остро братя ся до росийскої суспільности.

В Англиї вже тепер розбирають питане, що буде тодї, як би Росиї анї не удало ся

Дві сестри.

(З ческого — Ірмаржа).

„Старість“ така річ, що єї нїхто не потребує — говорила тїтка Франтїшка. Стара навіть не знала, що сказала. Витерла рукою уста, похитала схиленою головою і пішла до хати, де мешкала з своєю сестрою Пепкою, доброю, але рішучою женщиною, що вже перебула не одну біду на сьвітї.

Бідна душа та тїтка Франтїшка, а до того убога; жебрачка тілом, царівна серцем. Єї житє було одною тяжкою роботою без перестанку. Від сьвіта до ночи в потї лиця аж до упадку працювати лише з любови до праці і свояків, було єї найбільшою приємностию. Не захланність і жадоба зиску спонукували єї до тяжкого труду, лиш то, що не могла дивити ся на нелад і погану роботу. А над всім тим царювало горячкове бажане, аби рід, з котрого походила, і млин, в котрім стояла єї колиска, не загирбли ся, не розійшли ся задля лихого господарства. Хотїла, аби обоє були разом на віки вічні, і тому з дитинним упором хоронила кожду дрібку, кожде зернят ко повіреного їй маєтку. Млин і рід — ті дві річи виповнювали єї гадки, єї серце, єї цїлу душу. Щадила, складала, зганяла, збирала лише для млина і брата, забуваючи цїлковито на себе так дуже, що в старости літ була без кута і без хати, без крейцаря, осиротіла, опущена, сама як палець, хоч мала цїле село родини. Але яка то була родина! Всьо горде і надуте як паньскі льокаї, глупе як телята, а тверде і безсердечне як камінь.

Тїтка Франтїшка заступала свому братови від молодости господиню, а своїм молодшим сестрам матїр. Мельник перейняв по родичах млин в довгах. Тому дер, де дало ся, аби вилїзти з багна. Більшу часть сестер збув кількома реньскими. Тїтку Франтїшку намовив, що позволила вичеркнути з книг свою пайку, що тяжіла на млинї, немов би єї вже взяла, лише щоби млин не втопив ся в довгах. Вкінци мельник не маючи иньшого виходу, добре оженив ся.

— Не брав молодої — судили люди — не дивив ся на красу, лише на нитель — і пальцями показували, що ті слова мали значити.

Тїтка Франтїшка розуміла, що з братовою женитьбою єї днї в млинї почислені. Отже почала гадати о власній доли, хоч нерадо була би розстала ся з млином; аж надто зріс ся з єї серцем — і сама гадка, що мала би перебрати ся з ним, була для неї тяжка, а що-ж доперва цїлковита розлука. Женихів зголошувало ся досить. Тїтка Франтїшка була хорошою дївчиною, струнка як тополя, гнучка як лоза, до роботи як огонь, а головна річ: всї знали, що мала не аби які грошї. Але стало ся инакше.

— Маєш досить часу віддавати ся — сказав їй брат, почувши, що хоче свою пайку і рішив, що Франтїшка буде помагати жінцї. Тїтка була рада, що може лишити ся в тім дорогім, вітцївскім гнїздї, до котрого пристала більше як птах до рідної галузи. Пересьвідчили єї братові слова, що має справдї досить часу віддавати ся. Досить часу?...

Літа минали, а хороша дївчина подала ся, плечі згорбили ся, чоло поморщило ся, лиця запали.

— Зівяла як маків цьвіт — говорили собі о нїй єї товаришки, коли побачили, як кождої недїлї вертала з утрені. Тїтка Франтїшка була і дальше душею і серцем млина. Мельничка лише постогнувала, вигадуючи собі ріжні хороби, аби лиш не стояти в млинї, не кормити безрог і худоби, не місити і не печи хлїба, не варити челяди і млинарчукам, або не бавити власних дїтий. „Така як з цукру“ — говорили о нїй люди, але мало ще сказали. Тїтка Франтїшка робила всьо як наймичка і не була би допустила до такої ганьби, аби панї мельничка хоч би що пальцем кинула; згоріла би зі встиду. Покірливість зі сторони тїтки а гордість і надутість зі сторони мельнички, які проявили ся на їх лицях при першій стрічи, що так сказати-б, закаменїли і лишили ся на все від тої пори. Тїтка завсїди уважала себе за наймичку і робітницю в млинї, між тим як мельничка скоро привикла удавати паню і неробити нїчого.

Так ішло з року на рік. Мельник проклинав і кричав, що єго обкрадають, мельничка чим раз більше лїнивіла, а тїтка Франтїшка мучила себе гадками, хто би то міг красти, коли она так печалива і совістно всїм займає ся. Сама перша увиділа би, як би що пропало. Чи може зле доглядає, зле господарить? І в двоє більше старала ся та працювала, нераз і

Порт Артур відобрати Японцям ані знищити їх фльоту. В такім случаю, каже „Morning Post“, позіставали би Росиї дві дороги: або пристати на услівя Японії і старати ся удержати свій вплив в середній Азиї, а пробовати давної штуки і при помочи Німеччини і Франциї запротестувати против розширеня японьского впливу. В виду анґлїйско-японьскої угоди — каже згадана ґазета — не сьміли би другі держави мішати ся, хиба що зважились би на війну. Але може бути, що тоті держави зачекали би, аж би по війнї миролюбивість Анґлії покинула Японців. Се було так само зле як покидати Афґаністан і Персию. Отже що в такім случаю треба би робити? На то відповідає „М. Р.“: Німецка полїтика вже по договорі в Шімоносекі станула по стороні Росиї; она готова то й тепер зробити а Франция есть союзником Росиї.... В виду того найліпшим пляном Анґлії єсть показати поважною орґанїзацию адміральства і міністерства війни, що Анґлія хоче бути на всякий случай готова і не боїть ся згаданого союза Франциї, Німеччини і Росиї.

З Чіфу доносять, що там з Дальнего наспіла вість, що Японці на здобутих на півночи від форту Іцешану точках уставили 8 пушок. Росияни винесли ся вже з Нового міста в Порт Артурі, але Японці не заняли міста, бо боять ся, що оно підміноване. Здобуті Японцями на фортах росийскі пушки так вже в середині випалені, що ними не можна вже добре стріляти. Здає ся, що так само ушкоджені вже й всі росийскі пушки.

Новинки.

Львів дня 2-го січня 1904.

— **Роздане нагород для служби** з фундациї галицкої каси щадничої ім. Фелицияна Лясковского відбула ся дня 30 грудня. З 50 убігаючих ся увзглядненo 22, з них 18 женщин і 4 мужчин.

— **З причини снїжних заметий** застановлено зелїзничих рух на шляхах Борки-Грималів, Чорний Дунаець-Суха Гора і Новий Торг-Суха Гора.

— **Дефравдация.** З Реки доносять, що утїк звідтам касиєр банку торговельного, Бертолї, спроневіривши 60.000 К.

— **Огнї.** З Болехова пишуть: В ночи з 29 на 30 грудня шалїла в Болехові при нечуваній бурі страшна пожежа. Згорів Болехів руский і кольонїя німецка. Жертвою огню упало 37 будинків враз з цїлим майном т. є. худобою, збіжем і т. д., бо о якімсь ратунку не було при такій бурі бесїди. Потерпіли шкоду переважно Німцї-кольонїсти і кількох Мазурів-кольонїстів, котрі ледво житє уратували. Згоріли також господарскі будинки ц. к. управи лїсів і домен. Огонь підложений одною Нїмкою. Шкоду, лише в части обезпечену, обчисляють на 200.000 К.

— **Дороге польованє.** З Лече на Угорщинї доносять: Кн. Гогенльоге перед недавним часом спровадив з заграницї за дорогі гроші 6 козлів і умістив їх в Татрах. Оногди заблукав ся один з них на поле місцевости Рокуш. Тамошний лїкар др. Юлїй Раднай, гадаючи, що бачить дику козу, стрілив і убив козла на місци. Кн. Гогенльоге дізнавши ся о тім, обжалував дра Радная о 40.000 корон відшкодованя.

— **Смерть в поїздї.** В особовім поїздї, що їшов в четвер в полудне зі Львова до Кракова умер нагле селянин Антін Косковский. Причиною смерти було імовірно отроєне. Тїло відставлено до трупарнї в Перемишли.

— **Жертва морозу.** З Перемишля доносять, що під деревляним мостом на Болонях найдено оногди замерзлого хлопця в віцї около 6 лїт. Дитина була майже нага.

— **Про два динамітові замахи** для викликаня катастрофи на зелїзницях в Росиї доносять з Петербурга: Дня 24 грудня, на шляху іванґородско-домбровским ушкоджено при помочи експльозиї два мости, котрі однако зараз провізорично направлено і уставлено при них варту. — Дня 25 грудня машинїст на зелїзници калиской замітив лежачу на шинах бомбу динамітну, котру однако завчасу усунено.

— **Нещастна пригода.** З Яворова пишуть: Дня 29 грудня по шкільній науці вступив десятилїтний ученик II-ої кляси руcкої руcкої народної школи ім. Шевченка, Іван Полусин, в дорозї до дому на ріку, що ще не добре була замерзла. Нараз лїд заломив ся і нещастний хлопець пійшов на дно ріки. Всякі гляданя за потонувшим були безуспішні, бо ріка покрита ледом.

† **Померли:** Мария Пачовска, вдова по гр.-кат. сьвященику, дня 30 грудня в Ярчівцях, в 64 році житя; — Адольфина Стратийчук, управителька дівочої школи в Кіцмани на Буковинї, жінка інспектора народних шкіл, дня 28 грудня в 48-ім році житя; — Леонид Молчковский, парох в Стїнцї, золочівского деканата, дня 29 грудня, в 38-ім році житя, а 12-ім сьвященьства.

— **В справах дяківских.** Зі Станиславова пишуть: Іспит дяківскй відбув ся дня 30 падолиста 1904 в Станиславові перед комісиєю консисторскою. До іспиту зголосило ся 29 кандидатів, а здало 24. Іменно: 1. Антін Назаревич, 2. Михайло Балагутрак, 3. Юрій Любий, 4. Стефан Котурбаш, 5. Олекса Тимчук, 6. Василь Бейсюк, 7. Олекса Ревчук, 8. Михайло Борищак, 9. Іван Волошин, 10. Яків Стефюк, 11. Стефан Вульчин, 12. Олекса Гаврилюк, 13. Іван Саварин, 14. Василь Шклярик, 15. Михайло Підручняк, 16. Андрій Семенюк, 17. Пилип Ленюк, 18. Микола Клюс, 19. Іван Федюшко, 20. Гринь Рудий, 21. Онуфрій Дутчак, 22. Андрій Кордовский, 23. Йосафат Іваневич і 24. Микита Кедик. Від р. 1899 по конець р. 1904 здало іспит в Станиславові 101 дяків.

— **Львівска палата адвокатска** ухвалила на послїдних загальних зборах поручити адвокатам, щоби виступали в тозї при розправах перед судовим трибуналом, і удати ся до міністерства о сполученє адвокатскої палати в Самборі і Перемишли з палатою львівскою. Постановлено також утворити запомоговий фонд для вдовиць і сиріт по адвокатах. Вкладка членів, належачих до палати, буде виносити 30 кор. річно. Членами дисциплїнарної ради на три роки вибрані адвокати: Чарник, Добряньский, Дверницкий, Тад. Горецкий і Мохнацкий, на два роки адв. Хіґер. Заступниками членів дисциплїнарної ради на три роки вибрані адвокати: Каценеленбоґен, Маєр, Шухевич і Вітковский, а на рік адв. Ліптай. На судейских іспитувателів вибрані адвокати: Алерганд, Белїньский, Добряньский, Вол. Горецкий, Горовіц, Маєр. Єкелес, Куликовский, Кость Левицкий, Лілієн, Левенштайн, Вол. Соловій і Сокаль. На іспитувателів до адвокатских іспитів вибрані адвокати: Амбес, Федак, Файлєс, Годлевский, Квятковский, Михалевский, Микулїньский, Панет, Розмарин і Алерганд.

— **В справі відомого нещастя в перемиській руській ґімназиї** пишуть з Перемишля до „Дїла“, що учитель Клим. Глїбовицкий оногди (в шпитали) був зовсїм при памяти, розмовляв,

---

в ночи, бо на ту працю день був за короткий. Навіть не хотїла до сита попоїсти, аби лиш брат мав більше. Радше менше варила і вдоволяла ся сухою шкіркою, лише щоби ощадити. Люди, ба і власна еї сестра Пепка прозвали еї за то скупою. Они обі часто перечили ся і то нераз дуже завзято. Пепка докоряла тїтцї, що приходить до неї їсти, а з млина не принесе нїколи і кусника хлїба; тїтка боронила ся, що не можна нїчого принести, бо всьо під ключем і пораховане. Кожда сторона була пересьвідчена, що друга говорить неправду, але то нї на волос не змінювало річи.

Мельникови уродила ся дитина. Тїтка вивела еї від пеленок аж під вінець.

— Добре дїтям з двома мамами — говорили люди. — І так справдї, що мали дві: одну рідну, другу пістунку, але та друга любила їх цїлим серцем. Тількож за любов віддавали, як то кажуть, як каменем за хлїб.

Мельник умер. Одинокий син Ян, що був одноокий, взяв млин по вітци. То було его нещастєм, що стратив око. Женитьба не удавалась ему і знеохотила; за то полюбив він инші річи, що его знищили і привели млин на лїцитацию. До кількох лїт було всьому конець. Ян розпив ся, а маєток перейшов в чужі руки. Навіть цеґла не сказала мельничцї панї. Тїтка Франтїшка мала вибирати ся з млина.

— Боже всемогучий! — заплакала, коли їй то сказали і заломила поморщенї, скоравілї руки. Єї голос звучав незвичайно сумно, повний жалю і страшного болю. Сїла на камінний поріг і майже тратила розум з горя. Дивила ся отвертими очима і не видїла, слухала і не чула, клала голову в долонї, аби зібрати гадки, а не гадала — лише чувствовала. Серце краяло ся в еї груди. Здавало ся їй, що надійшла послїдна еї хвиля. На що здала ся еї невтомима пильність, зелїзна витревалість, безприміpне пожертвованє, коли нинї всьо роздрапують чужі руки, розхапують чужі пальцї! Забула о теперішности і гадала лиш о минувшин. — Свояки приятелї і Тонїчка, еї улюблена братаниця, ходили довкола неї, а нїхто анї не подивив ся на неї, не звернув уваги, не спитав, де подїє ся, що зробить з собою. Нїхто нї слївцем не потїшив еї. Кождий пильнував себе, де що дасть ся захопити. То було для них важнїйше, як вдавати ся в пусту розмову з сестрою, з згорбленою бабою. — Свій не змилосердив ся, аж чужий займив ся нею.

При продаваню решти майна звернув увагу на старушку судовий ад'юнкт Зайшов з нею в розмову, а довідавши ся, о що іде, доказав того, що і тїтцї Франтїшцї виплачено еї задержану частку вітцївскої спадщини.

Тож то зробив ся рух; немов би в бубон ударив. В однїй хвили збігли ся сюди всї і всї самі приятелї. На послїдку пригнала ся Тонїчка з мужем. Майже вирвала старушку приятелям з рук і на пів непритомну зі страху, що з нею дїє ся, затягнули еї до себе, впевняючи еї о своїй любви і обіцюючи опіку на старість. Тїтка Франтїшка не була з того мудра. Добрий місяць тревало, доки всьо порозуміла. З сльозами в очах пригадувала собі раз в раз, що то всьо не сон, лиш дїйстність. З радістним серцем приймала ті всї ознаки любви від Тонїчки і еї мужа. — Так тревало місяць, доки виплачено їй тих кілька соток спадщини. Старушка налякала ся тільких гроший. Від коли жила, не бачила їх тільки нараз і тому була рада, коли Тонїччин муж сказав їй, що возьме їх до себе і сховає, аби не бояла ся о них. Старушка лиш усьміхнула ся.

— Чого би я бояла ся? Я ще й рада з того. Щоби я зробила з тількими грішми? Ще хто в ночи напав би на мене і взяв би гріх на свою душу.

Але скоро мала пізнати, що того гріху не побояла ся і еї улюблена Тонїчка.

Ледви що гроші опинили ся в еї руках, остигла еї печаливість о старушку. Тїтка Франтїшка на тім не пізнала ся, бо і перше не привикла до того, аби їй хто оказував любов. Тому то й не впало їй, що почали здавати на неї всїлякі дрібні роботи.

Так була привикла нишпорити і заглядати по всїх закутинах господарства, що була би собі й сама найшла яку роботу, аби їй час сходив. Але Тонїчка не могла вже старушки стерпіти і рада би була не бачити еї більше. Тому велїла їй доглядати гусий, бо гадала, що так чей скорше вижене тїтку від себе. Старушка, згорблена аж до землї, не була годна уганяти ся за гусьми, то з межі на гору, то з гори в долину, бо вже не мала тільки сили, аби переступити каменя на дорозї Не надавали ся до того еї старі ноги і слабі груди. Тонїчка бачила, що тїтка Франтїшка по цїлоденнім біганю вечером ледве на лїжко ляже і тїшила ся з того, що їй то навкучить ся і відійде від них. Однако прийшов до неї більший клопіт — як сама казала — ніж надїяла ся. Тїтка Франтїшка тяжко заболїла. Тонїчка трохи не умерла зі злости. Навіть склянки води не подала недужій. Коли-б не сестра Пепка, була би тїтка

а рана не вказує небезпечности житя. Побіч карно-судових доходжень зарядив Намістник — як звістно — також розслід справи з рамени краєвої Ради шкільної. До Перемишля прибули віцепрезидент краєвої Ради шкільної др. Плажек і краєвий інспектор Майхрович. — Чим раз більше утверджує ся в Перемишли пересвідченє, що погибший ученик Воробель допустив ся наміреного убийства К. Глібовицкого і самоубийства в ненормальнім стані ума. Єго брат був епілептиком і перед кількома літами, купаючись в Сяні, утопив ся в наслідок епілептичного нападу, а він сам від кількох літ терпів на недугу кишок, котра руйнувала єго здоровлє.

— **Для любителів рускої музики.** Впр. О. П. Бажаньский, найстарший наш музик, автор перших руских опер: Довбуш, Марійка, Весїлє, Уляна, Олеся і Біла циганка, написав і видруковав слідуючі твори: 1) Істория руского церковного пінія. ціна 1 К, 2) Малоруский музикальний народний тон, 1 К, 3) Руско-нар. поетична музикальна ритмика, 1 К, 4) Малоруска народна мельодика 2 К, 5) Руско-народна музикальна гармонїя 2 К, 6) Руско-народна муз. опера 2 К, два послїдні твори з богатими нотними примірами і 7) Нова метода записуваня руско-народної мельодиї (а властиво се ясно і глибоко удокументована ріжниця межи старою системою руско-народної музики а новою системою темперованої західно-европейскої музики). У нас се доси одинокі твори о руско-народній музиці і всї ті цінні твори (вартости 10 К) їх автор о. п. Бажаньский, бажаючи причинити ся до розширеня знаня руско народної музики, на поли котрої працює понад 40 лїт дає даром, доки накладу вистане, кождому рускому музикови, що хоче теоретично образувати ся, а також для бібліотек „Боянів" і бурс — просить лише прислати одну корону на оплату почти під адресою: о. П. Бажаньский, Львів-Підзамче улиця Жовківска ч. 50 с. І пов. З сего дару скористали перемиські бібліотеки тов-а „Боян", Руского дївочого інститутy, Бурси ґімн., Інтернату СС. Василіянок, за що складають сердечну подяку.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 2 січня. Президент кабінету др. Ґавч зложив нинї присягу в руки Є. Вел. Цїсаря.

Рим 2 січня. На новорічнім принятю в Квіриналї з'явили ся сего року перший раз від 1870 репрезентанти католицкої партиї ради міста.

Петербург 2 січня. Подорож царя до Чуґуєва, харківскої ґубернії, в цїли перегляду войска, відложено до лютого.

Нижний Новгород 2 січня. Рада міста ухвалила вислати просьбу до правительства в справі скликаня конґресу бурмістрів і репрезентантів міст з цїлої Росиї. Між иншим мав би той конґрес заняти ся справою конечности зміни условий суспільного і державного житя в Росиї. Конґрес має також радити над справою участи делеґатів, вибраних населенєм, в роботах конференциї, котра внаслїдок царского указу має зібрати ся 23 грудня ст. ст.

Уральск 2 січня. Заряджено всякі потрібні средства в цїли спиненя чуми в уральских горах. Чума прокинула ся в трох селах і девятн громадках гірских хат та рибацких осель над Уралом. Цїлу ту область обставлено подвійним кордоном козацких постерунків, а крім того кожде заражене село стережуть окремо. Здає ся, що пошесть вже зльокалїзовано. Число умираючих людий виносить 10 до 20 на день а ще перед кількома днями умирало по 40.

Льондон 2 січня. Бюро Райтера доносить: Японцї здобули вчера форт „Г" і новий форт Ванлюншан на полудни від вижин Гушан-Янтао.

Токіо 2 січня. Адмірал Тоґо подав до відомости, що округ бльокади під Порт Артуром зменшено. З армії облогової доносять, що Японцї здобули цїлу лїнію фортів Панлюншан і обсадили горби.

Токіо 2 січня. Бюро Райтера доносить: Японцї взяли вчера приступом форт Суншушан.

Токіо 2 січня. (Бюро Райтера). **Ноґі доносить, що одержав письмо ґен. Штесля в справі капітуляциї Порт Артура.**

Токіо 2 січня. Японцї здобули форт Ванталь.

не двигла ся з постели. Дивували ся люди, коли бачили, як Пепка кождого дня бігала від себе до мешканя Тонїчки, аби доглядати недужу тїтку. Говореня було на цїле село. Коли ж ті поговірки донесли ся Тонїчки, она розлютила ся як оса, навіть по сьвященика не хотїла старушцї післати, хоч та просила еї о то.

Тепер показало ся благородне і добре серце Пепки. Почала сварити на Тонїчку і сказала їй, що о нїй люди говорять. Не богато там було похвали і добрих слів. Вкінци не могла собі відмовити приятности, аби не викинути Тонїчку на гнїй, під вікна. І забравши тїтку Франтїшку на плечі, віднесла еї до свого дому.

З того пішло богато неприємностий, ба й грожено зі сторони Тонїчки жалобою до суду, однак конець був такий, що все утихло, скоро Пепка почала говорити о тїтчиній спадщині, котру она зложила у Тонїчки. І було би всьо инакше скінчило ся, але тїтчина доброта була безконечна.

— Що буду еї процесувати — говорила, коли еї сестра Пепка остерігала, аби не вірила Тонїчцї, бо она загарбає еї гроші. — Таж они пильнують моїх гроший.

І на тім скінчило ся.

Варта сьміху, як ті дві сестри жили. Гроші мали зложені у богатих людий, а самі терпіли найбільшу біду. Однако мимо того нїхто не намовив тїтку Франтїшку, аби поліпшила свою бідну старість.

НАДІСЛАНЕ.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть корнистувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані що до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

Рух поїздів
важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди ліквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через аґента; ДНЇСТЕР уділяє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кириници з Самаританкою *Караччїого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти **у М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).